

někdo hodil na verandu. Hamley udiveně přemýšlela, jak se sem sněhulák dostal. Opatrně k němu přistoupila. A pak, než se ho stihla dotknout, se sněhulák pohnul.

Lilly vyjekla a užuž brala nohy na ramena, když se ta podivná sněhová socha dala do smíchu a otevřela oči. Hamley okamžitě poznala Lumpa. Kocour ze sebe setřásl sních. Pár vloček mu ale uvízlo v kožichu.

„Jak se to stalo?“ podivila se Hamley.

Vtom i na ni spadla kupka sněhu a ona překvapeně zalapala po dechu. Lilly a Lump byli také celí zasypaní. Hamley se otrásla a zvedla hlavu. Samozřejmě! Sních sklouzl ze střechy! Tak proto si Lumpa spletla se sněhulákem. Musela se tomu smát.

I Lump se rozchechtal. „Nikdy jsem si nemyslel, že se stanu sněhulákem. Neboj, Lilly. Otřepej se, a sních z tebe spadne.“

Lilly udělala, jak jí Lump poradil, a ohromeně se rozhlédla po té spoustě sněhu kolem nich. Ani ona se neubráníla smíchu.

„Nemyslím si, že je bezpečné chodit na střechu,“ pronesl Lump. „Chumelí mnohem víc než před chvílí. Je hrozná zima a střecha klouže.“

„Půjdeme raději dovnitř,“ usoudila Hamley. „Ty pojď taky, Lumpe.“

Trojice koček tedy vběhla do kuchyně, kde si lehla k topení a umyla se. Když byly všechny tři opět suché, dívaly se kuchyňským oknem na sních, který nepřestával padat z oblohy.

„Na střeše by nám teď hrozilo nebezpečí,“ přemítal Lump. „Obávám se, že tohle dobrodružství musíme na nějakou dobu odložit.“

„Vždyť to nevádí,“ řekla Lilly. „Myslím, že i od-
tud vypadá sníh krásně.“

„Já si to myslím taky,“ pronesla Hamley šťastně.
„Hrozně ráda se na něj koukám. Venku už je do-
cela bílo. Není to nádhera?“

„Až oči přecházejí,“ souhlasil potěšeně Lump.
„Ale už půjdu a lehnu si do svého měkoučkého
sena. Uvidíme se zítra.“

„Nemusíš nikam chodit, nebo ano?“ zeptala se
Lilly. „Dneska bys měl raději zůstat v kuchyni.
Našim páníčkům to určitě vadit nebude. Vždyť je
hrozný mráz a ty bys musel přejít celou verandu
a zahradu. Co kdybys uklouzl?“

Lump se šibalsky usmál. „To jsou mi věci, Li-
lly! A já už myslel, že mě nemáš ráda. Nebo že se
mě bojíš.“

„Já... já z tebe strach nikdy neměla.“

„Ale měla,“ rozchechtala se Hamley.

„To teda neměla. Jenom... tak dobře. Trošičku
nahnáno jsem měla,“ přiznala Lilly. „Protože ses
nechoval hezky. Syčel jsi a prskal na mě a Lexi.
A vlastně na všechny.“

„To už je dávno,“ zastala se ho Hamley, když
Lump sklopil oči a nic neříkal. „Teď už jsme kama-
rádi. A mamka ho má ráda.“

„Hamley!“

Kuchyní se rozlehl hlas kočičí maminky a všech-
ny tři kočky se překvapeně otočily. Lump těkal
pohledem mezi Hamley, Lilly a jejich mámou,
která k nim přistoupila a na něj se ani nepodívala.
Vypadala moc rozzlobeně, ale Hamley netušila,
co ji tak rozhněvalo. Lump očividně také neměl
tušení.

„Jdi okamžitě spát,“ řekla přísně maminka. „Ty
a ta tvá dobrodružství! A Lilly, ty taky? Hajdy na
kutě!“

„Ano, maminko. Dobrou noc,“ zamumlala Lilly
a vyběhla z kuchyně.

Kočí mamka pohlédla na Hamley. „To platí
i pro tebe.“

„Nemůžu se ještě koukat na sníh?“

„Jedině z ložnice.“

Hamley vzdychla, zakřenila se a podívala se
na Lumpa. Ten jí však nepomohl. Oči měl jen